

GRECSÓ KRISZTIÁN

Ördöglugas

A DOKTOR URAK

(regényrészlet)

Lajos bácsi felajánlotta, hogy menjenek el kerekezni egyet, már fel is pumpálta a bicikliket. Laza volt, oldottan viselkedett, mintha minden rendben lenne köztük. Jócó bólintott, hogy rendben, mire lement az emeletről, anyja a konyhában tüsténkedett, hagymát aprított, a kés éle kopogott a vágódeszkán. A villogó él alatt táncoltak a meztelen vöröshagyma kockák. Jócó megörült, még mindig semmi kedve sem lett volna társalogni az anyjával, főzön csak, és ne problémázzon mindig, ne akarjon fontoskodni, szolgáljon, és dolgozzon, mint régen. Legyen *történeti* anya. Az olaj sercegett a gázon. Jócó lejjebb vette a lángot, az anyjára mosolygott, de Hanna néni úgy csinált, mintha nem vette volna észre. Visszafordult. A kés élével egyetlen mozdulattal szétlapított egy kövér fokhagymagerezdet.

Egymás mellett hajtottak, ahogy kisvárosban és falun szokás, ritkán jön autó, Szalma Lajos csacsogott, pletykált út közben. Jócó nem értette, mi történhetett, mi engedte fel benne a haragot, mi bírta szóra az egy hetes hallgatás után. Ő még képtelen volt a diskurzusra. Szalma Lajos egy csángó népmeséről magyarázott, a csángó magyar ördögöcskéről, aki persze kicsikét román is, legalábbis olyan archaikusan és ősi ízzel beszél magyarul, és annyi román kifejezést kever a mondatba, hogy csak egy érzés jön át, értelem nem, mégis: van egy mese a csángó ördögöcskéről, nemzetiségtől függetlenül, talán nem meglepetés, de a csángó ördögöcske nem valódi személy, mégis benne lakik minden kívánatos asszonyállatban. A Kárpátokon túl, keletre úgy vélik, hogy az ördög *föltétlenül* nőnemű, a magyarnál persze vannak a nemiségre érzékenyebb nyelvek, ahol léteznek, ugye, a nemek, a német, az angol, ott ez a nyelvben is megjelenhet. Ha akar. De nálunk csak a tényt lehet rögzíteni, hogy az ördögöcske a nőkben lakik, ám a *kötelező* bűnt mégis a férfiak követik el. Merthogy asszonynépnek nemet mondani a keleti hagyomány szerint szigorúan tilos, nőt elutasítani szentségtörés, lévén, hogy az asszonyi lélek és test ragyogását a következő élet lehetősége adja, finomságát a jövő és a múlt közötti érzékeny hidacska. A női test Szűz Máriát, az Istennel való szövetséget jelképezi, imádni kötelesség, mert Isten egy nőn keresztül adta nekünk vissza azt, amit egy nő miatt vett el, az örök élet letéteményesét egy földi nő

szülte a világra, és hozta el az evangéliumot, hogy a paradicsommal együtt elvesztett örök élet reménye visszanyerhető, ezért aki úgy hiszi, asszonyt alázhat meg, utasíthat el, az kevély ember, és büntetése nem marad el. Arról nem is szólva, bontogatta tovább Szalma Lajos a gondolatmenetet, hogy bizonyos perzsa költők szerint Isten, mármint a miénk, Ábrahám Istene, mikor megalkotta eddig legjelentősebbnek tetsző produktumát, az embert, arra kérte legfőbb támaszait, az angyalokat, hogy imádják a teremtményét, és ezt a balga, borjú angyalok és arkangyalok kivétel nélkül mind meg is tették, egyetlen különb lény akadt, aki annyira imádta Istent, hogy képtelen volt rajta kívül más előtt is meghajolni. Ezt a később számkivetettnék számító fő bizalmast Sátánnak hívták, mint az közismert. De az azért fölöttébb érdekesnek tetszik, vélekedett Lajos bácsi, hogy az ördög ekkora szerelemmel lett volna Ura iránt, ugyanis az is tudható, hogy a pokol legkegyetlenebb büntetése az, hogy örökre megfosztatsz Isten látványának reményétől, akkor az a kérdés, hogy egy hősszerelmes, aki imádja urát, miként bírja szerelme nélkül? Ergo: miféle erő tartja életben a Sátánt a pokolban?

– Tudod, mi? – kérdezte Lajos bácsi, de meg sem várta, hogy Jocó feleljen. – Az elutasítás! Isten hangjára emlékszik, amint azt mondja: „távozz!” Ez a rideg elutasítás tartja életben.

Közben messzire elkerekettek. Jocó igazából nem azt szerette volna megkérdezni, mi tartja életben a pokolban a Sátánt, és hogy nőnemű-e, hanem: hová mennek? Ezt sem olyan rettentően izgatottan, mert jól esett hallgatnia Lajos bácsi filozofálását, bár igyekezett úgy tenni, mintha nem, mert még nehéz volt beismernie, hiányzott neki nagybátyja misztikus okoskodása, és ez az intuitív érzék, hogy mindig arról beszél, ami éppen őt is foglalkoztatja. Persze sokkal finomabban és árnyaltabban teszi ezt, mint Csicsely, aki inkább kérkedik vele, hogy kitalálta, mire gondol. Alsóvárosban jártak, Feketeváros kevéssé impozáns városrészében, ahol, ha a főútról letér az utazó, hamar veszélyesebb utcákban találhatja magát, és ahol a kíváncsi tekinteteket nehezen tűrő cigányputri is fölöttébb közel esik. Lajos bácsi jégkrémet akart, drága és nagyon édes jégkrémet, ami csurig van mogyoróval, mazsolával, karamellával, és olyan vastag rajta a csoki réteg, hogy alig lehet elharapni. Elégedetlen volt a Félegyházi úti közért kínálatával, de végül egy jókora pálcás fagylalttal megalkudott. Jocó is olyat kért. Álltak a forgalmas út mellett, a bolt előtti lelombozó betonplaccon, teherautók, kamionok húztak el előttük, és ők némán harapták a vastag keserű csokit, és nyalták alóla a ragadós, tejszínes, sárga vaníliakrémet.

– Hagyd, hogy a két íz elkeveredjen – mondta Lajos bácsi.

Jocó várta, hogy a csoki és a vanília egy ízzé keveredjen el. Kicsit fázott, bár sütött a nap, nem volt elég meleg a fagylalthoz. Szemben, egy keresztutcából zene és óbégatás hallatszott, az élő zene alkalmi, hamiskás hangjai, és néhány fölöttébb jókedvű ember részeg gajdolása. Lajos bácsi nem szólt semmit, csak állt to-

vább behunyt szemmel, kezére olvadt a vaníliakrém. Kamionok sikítottak el az úton. Egy büfé táblája elhasalt a huzattól, az volt ráírva, kávé 80 forint. A zene egyre közelebből jött, Lajos bácsi behunyt szemmel harapott egy nagyot a jégkrémből, mit sem törődve vele, hogy a pálcáról az ingére csöpög a krém. Jocónak nevetnékje támadt, hirtelen kedve lett volna messzire elhajítani az ő kezében is hamar megolvadó fagyit, és megölelni Lajos bácsit, de ekkor feltűnt a lakodalmi menet. Az út túloldalán várakoztak. Két férfi kiállt az útra, és megálljt parancsolt a forgalomnak. Amint sikerült, megindult a színes forgatag. Csak a menyasszony volt egyszínű, fehér ruhában, és jószérével a vőlegény öltönye volt fekete, a násznép valamennyi tagja rikító színekben pompázott, sárga, piros és rózsaszín blúzok asszonyok vonultak, csillogó, vastag aranylánccal, fehér öltönyös férfiak kísérték őket, aranyozott bűvárkarórával és valódi arany fogakkal. Az ifjú pár mögött három zenész ballagott. Három idős roma férfi, egy primás, egy brácsás és egy bőgős. Utóbbinak csak egy cselló volt a nyakába kötve, de így is görbe volt a háta az erőlködéstől. Mögöttük két fiatalember, ütött-kopott gitárokkal. A hangszerük telis-tele voltak ragasztva mindenféle matricával. A férfiak kezében kanta vagy kanál. A főútnál a zenekar és a kórus ráerősített, zengett az utca, Lajos bácsi mosolygott, és behunyt szemmel harapta a fagyaltot. Jocóból ki-kibuggyant a nevetés, és számára is meglepő módon ismét megrohanta egy szeretethullám, mosolyogva figyelte bolond nagybátyját, aki minden apróságban képes átélni a földöntúli boldogságot. Most fagylaltozik, élő romazenét hallgat, és közben bizonyára megemelkedik a lelke, meg még ki tudja, mi nem történik. A szemközi óvodaudvarból kiment néhány rémült macska. Jocó is boldognak érezte magát, önfeledt volt és elégedett. Már nem akarta követni, utánozni, majmolni Lajos bácsit. Élvezte a gyöngye őszi napfényt, az édes ízeket, de zavarta volna, ha foltos lesz az inge, és különben is, belátta, hogy ő képtelen úgy felfogni, látni, értelmezni a világot, ahogy a nagybátyja. Ő nem tud ilyen intenzíven kiszipolyozni semmit. De ez – talán életében először – nem feszélyezte. Szalma Lajostól függetlenül pompásan szórakozott, a maga módján, amely *mód* még nem volt olyan kidolgozott és rutinos, mint a nagybátyjéé, nem volt olyan artisztikus, de alakult. Egy pillanatra bizonyos lett benne, képes lesz megtalálni a saját útját, valahol a régi énje, és a Lajos bácsi által kiprovokált helyzetekben, kényszerűen létrejövő új között. Egy vékonyka csapáson meg fogja lelteni a saját erejéhez, habitusához, kedvéhez illő lehetőségeket, kalandokat.

Mosolygott, ahogy nézte a lakodalmas menetet, ahogy a pár átért az úton, és feléjük kanyarodtak. Örült, hogy örvendező embereket láthat. Neki is lefolyt a kezére a fagyalt, csöpögött az édes massa a kezéről. Alaposabban megnézte magának a közelebb érő mátkapárt.

A menyasszonyban biztosan, minden kétséget kizáróan felismerte a lányt.

A lányt, akinek egy lopott hétvégi ház tövében, a derékig érő gaz védelmező erdejében a szüzességét ajándékozta.

A lányt, aki megismertette a bűnnel.

A lányt, akit megismertetett a bűnnel.

A menyasszony megtorpant, és vele együtt a menet is, a részegebb rokonok összeütköztek, néhány kanta, kanál a földön végezte, a nótába méltatlankodó hangok vegyültek, és harsány biztatás, akárha egy csökönyös számárfogatot kellene ismét elindítani: „gyí-te”, „haj-rá”, Lajos bácsi továbbra is behunyt szemmel állt a biciklije mellett, harapott a jégkrémből, csoki darabok hullottak az ingére, és a menyasszonyruhába öltöztetett gyereklány halálra vált tekintettel nézte Jócót, a vőlegény meg hol őt, hol jövődóbeli párját, félelem, valódi rettegés volt a menyasszony szemében, mintha gyilkost, halálos ellenséget látna, de az arca, a szája környéke mosolygott, sűgött valamit, kipótolt fogai aranylottak, a vőlegény rántott egyet a párján, a menet elindult, a menyasszony változatlanul Jócó szemébe nézett, most már inkább kétségbeesetten, összetörten belenyugvó volt, Jócónak megint a vágóhíd barmai jutottak volna az eszébe, ha nem lát a menyasszony tekintetében átható gyűlöletet is, elhaladtak mellettük, a lány nem nézett vissza, de a násznépből így is ingerülten és gyanakvóan méregették a két jégkrémes alakot, Lajos bácsinak folyt a kezén az olvadt lé, Jócó cipője is tocsogott az ázott vaníliától, összefagytak az ujjai, ráadásul a cukortól egy tömbé ragadtak össze, ahogy az utolsó ünneplő ember is elvonult, Jócóra legyőzhetetlen vizelési inger tört, eldobta a fagyaltot, valamennyire megtisztogatta a kezét, és ott, ahol volt, a forgalmas főút mentén hugyozni kezdett.

Nem tudta, hogy rugdosni kezd-e mindjárt, vagy bögni, de érezte, hogy valami hamarosan kitör. Nagybátyja hangját hallotta maga mögűl.

– Na, mit szólsz? Milyen programot szerveztem neked?

Egy kis csönd után:

– Már megint.

Jocóban ismeretlen, sohasem tapasztalt üresség nyílt ki. Hallotta ezt a mondatot. De mire fölfoghatta volna az értelmét, minden elillant. A düh, a tébolyodott tehetetlenség, a bő egy hete tomboló megalázottság. Vele együtt ő maga is. Eltűnt dr. Voith József énje. Akárha kívűlről látta volna, ahogy áll valaki a betonplaccon. Távolodva még azt is, hogy az út túloldaláról néhány biciklista felháborodva figyeli, hogy egy alak az út mentén végzi a dolgát. Jócó semmilyen ingernek nem volt sem befogadója, sem gazdája, belőle nem indultak impulzusok, úgy távolodott, mint aki végleg hagyja el a testét. Bármilyen összeegyeztethetetlen is volt, eközben a szeme is működött, mint egy szellemkép, rávetítődött a távolról érkező jelekre, a két *adás* el-elesűszott egymáson, zavarták egymást, mint két tévé csatorna. A szem *képében* Lajos bácsi arca csűszkált fel-le, már nyitva volt a szeme, gonosz, kaján vigyor volt az arcán. A távoli *adás* hullámozni kezdett, és

vele együtt Szalma Lajos arca is. Jocó rosszul volt, szédült, mikor odalépett nagybátyjához.

Minden testi erejét beleadva behúzott neki egyet.

A szúrós fájdalomtól elmúlt az *adáshiba*, ez a rövid, öntudatlan állapot.

Az ujjait átjáró hasogatás volt az egyetlen jel. Különben abban sem lett volna biztos, hogy az ütés megtörtént. Teljesen szándéktalanul sújtott le. A legmélyebben gyökeredző ösztönök táplálta haraggal ütött. Ütötte meg szeretett nagybátyját. De nem gondolt közben semmire. Lajos bácsit meglepte az erős és hirtelen ütés, akár egy deszkapalánk, elterült a betonon. Jocó egy darabig a kezét tornáztatta, de pillanatok alatt annyira bedagadtak az ujjai, hogy már nem volt értelme foglalkozni velük. Annál inkább Szalma Lajossal, aki továbbra is mozdulatlanul hevert a járdán. Jocó vételezett a boltban ásványvizet, és rálocsolta Lajos bácsi arcára. Megszokásból szénsavasat vett, a víz habzott nagybátyja pofaszakállán. Az idő ciklikusan ismétli magát, tűnődött Jocó, mikor éledezni kezdett a nagybátyja. A kocsma előtt fetrengő önmagára gondolt. Kár, hogy nem tudott szerezni vödöröt, mert az elegánsabb, abból meg lehet küldeni a lét, mintha valami koszt akarnánk eltüntetni. A habzó ásványvíz túl urbánus felocsolási mód volt, óvatos és műmájer. Szalma Lajos a koponyáját tapogatta, nem is az ütés helyét fájlalta, hanem hátul, a kisagya fölött, ahol beverte a betonba. Szédült, és még kért vizet, ezért Jocó újabb liter ásványvizet vásárolt. Most már kicsit megijedt, mert Lajos bácsi az ülő helyzetnél tovább képtelen volt fölemelkedni. Közben kisebb csődület vette körül, három idős asszony ápolta, mire Jocó a második üveg vízzel kilépett az üzletből, vászonsebkendővel törölgették az arcát, az öreg fekete retikülökből gyógyszerek kerültek elő, fájdalomcsillapítót tömtek belé, és közben szinte jajszékeltek, hogy milyen szörnyű, kegyetlen világ ez. Jocó átadta a vizet, és egy korlátnak támaszkodott. Próbálta a hűvös vason valamelyest hűteni lüktető kezét. Röstellte visszakérni a vizes palackot, ezért bement egy harmadikért, és abból locsolgatta az ujjait, majd átázott papírzsebkendőket tett rá. Közben Lajos bácsi feltápáskodott, a nénik a ruházatát igyekeztek rendbe tenni. Szalma Lajos mosolyogva túrte, hogy az asszonyok rajongva gondolják. Búcsúzóul meg is kapta ajándékba a monogramos, vasalt, öregszagú ruhazsebkendőket.

– Három asszony, három keszkenő – közölte vigyorogva.

– Keszkenőt férfi ad a nőnek, nem? – kérdezett vissza Jocó.

– Leánykérés. Na meg. A három királyok is férfiak voltak. Itt minden negatívban van.

– Te sem vagy egy kisjézus – helyeselt Jocó. – Az igaz.

A szemben lévő kocsmakerthelyiségében ültek már, igazából egy magánház szobájában volt a kimérés, és a házhoz tartozó portán akadt néhány pad. Itt próbálták meg rendezni a sorokat. Poszméhek döngték körbe az udvart, akárha raziát tartanának. Unicumot és sör rendeltek. A sörpadon kávéfoltok, csészealjkar-

kák. Egy bontatlan tejszínes gyűszű. Hosszú, kínos percek múltak el, egyikük sem szólt semmit. Kuglik dőltek el valahol, és néhányan tapsoltak. Füttyültek. Egy férfi azt kiabálta a Malom felől, az út túloldaláról, hogy te egy büdös ringyó vagy, Mari. Ezt közölte vele. Kamion kürtölt az úton, Budapest vagy Bukarest felé tartott, a kertből nézve mindegy. Mari, ha ott volt egyáltalán, nem felelt semmit. Budapest vagy Bukarest, édesmindegy, mindenhol nézve az.

Lajos bácsi törte meg a csöndet:

- Nem csak negatív minden, de anti- is.
- Anti? – kérdezte Jocó. – Mármint, hogy antiélet, antihősök, antiutópia?
- Nagyon vázlatosan.
- És bővebben? – faggatózott Jocó.

Hirtelen minden sérelme feltódult.

– Elmondod? Elárulod például, hogy van képed haragudni rám? Miután folyton megalázol, lehetetlen helyzetekbe keversz! Tudtad, hogy lakodalma lesz a roma lánynak, ugye?

Lajos bácsi bólintott.

- Persze, arra nem számíhattam, hogy ilyen klafa lesz az időzítés.

Jocó haragosan kapta föl a fejét.

– Klafa?

- Miért, nem? Nem akartad volna látni első szerelmed, amikor elkel?

– Nem volt a szerelmem.

– Nofene. Megfarkalsz egy roma gyereklányt, és letagadod? Hiába, hogy miattad férjhez kell adni hamar?

Jocó felpattant dühében.

- Ezt azonnal hagyd abba! Hogyhogy *miattam*?
- Tán én mártogattam bele a farkam?

Jocó kétségbeesve nézett körbe.

– Ne kiabálj, légy szíves!

Te szopós hülye kurva, üvöltötte most a férfihang a Malom felől. Kiegészítésképpen. Lajos bácsi somolygott, és kinézett a Malom felé, de nem látszott ott senki. Újra Jocóra pillantott.

– Szerinted miért kell ilyen kapkodósan, októberben férjhez adni egy kamaszt?

Jocó zavarba jött.

- Nem tudom. Tényleg nem. És egyáltalán: nem is lehetne még, hogy...
- ...hogyan férjhez menjen?

Jocó bólogatott, és nagyot húzott a söréből.

– Igen.

– Papíron nem is ment, ne aggódj. A te ostoba hivatalaid szerint ez csak egy cirkusz volt.

A fiú motyogva ismételte meg.

- Cirkusz.
- És mi voltunk benne a díszlet. Az antidíszlet.
- Még ez is.

Lajos bácsi kinézett az utcára. A drótkerítés mellett egy biciklis haladt el, öreg, fekete műbőrtokos Sokol rádió volt a kormányára erősítve. A hátán, akár egy puttony, kocka alakú kilencvoltage elem. A délutáni krónika szólt belőle. Szalma Lajos megsimogatta a pofaszakállát.

– Zavar? Pedig ki vagyunk fordítva. A visszáján vagyunk, a fonákján, a másik oldalon van a minta, mi meg itt rohadunk. Nagy baj ez? Észre sem veszed, csak vágatsz bele bolond fejjel, dugod a nőket sorra, de egyiküket sem becsülöd.

– Te beszélsz, Lajos bácsi, aki...

– Aki mi? Panaszkodott már neked egyetlen asszony is, hogy nem kapta meg tőlem a megbecsülést, a szeretetet? Hogy utánam rossz bőrben érezte magát? Kérdezz meg bármelyiket, kis vakond!

Jocó felhajtott az Unciumot.

– Kérdezi a halál.

– Igen, ő majd megkérdezi. A halál. És az asszonyok szépeket fognak mondani. Hogy segítettem nekik: nőnek, szépnek, boldognak érezték magukat, és alázatosan szolgáltam őket. Nem csak a testüket, de a lelküket, az önbecsülésüket is. Szín voltam nekik az egész fonákján, mert érezték, hogy nekem meg ők azok. Soha olyat senkitől nem kaptam, mint tőlük. Mert én minden egyes asszonyi öltől ezt kapom. És nem felejttem el meghálálni! Nem állok odébb, ha elszórtam a magjaim, vagy ha kudarcot vallok egy mozgássérült, fiatal lánnyal. Reggel meg elkotródom, mintha mi sem történt volna.

Jocó fejébe feltódult a vér.

– Ezt meg honnan tudod?

– Az a fontos, ki pofázta el, vagy hogy milyen ostoba és kegyetlen vagy?

A fiú megint azt hitte, nem jól hall.

– Én vagyok kegyetlen? Tán én viselkedtem rabszolgatartóként egy főliatelepen? Én vittelek téged oda?

– Segítettél rajtuk, kisfaszom? Ott lihegtél az ajtóban. Kinyitottad a pinceajtót, hogy ne fulladjon meg az a szegény fehér ördög?

– Te, te kevertél bele! Nekem ott nem volt helyem!

– Helyed? Pompás! Akár a szüleiddel. Ha valami nem kedvedre való, úgy csinálsz, mintha nem lennél ott. Mint aki a színén van, nem a fonákján.

Jocó felrúgta a padot. Néhány lépést hátrált. Mint aki fegyvert látott, vagy valami ijesztő csúszómászót.

– Elegem van ebből a sima-fordított maszlagból. Mi van akkor a színén? Mondjad, nagyokos!

Lajos bácsi nézte a hátráló unokaöccsét, és teátrális hatásszünetet tartott.

– Az ördög van a színén. Csak úgy csinálsz, mintha nem látnád.

Jocó megállt. Visszament, felállította a padot, és leült. Mintha mostanra tartogatta volna, elnevette magát.

– Ez már tényleg beteges! De én akkor sem fogok olvasmányélményektől, és drogos vízióktól függni.

Lajos bácsi a fejét rázta.

– Egy fagyos leheletű, román albínó ördög, mint drogos vízió? Aki olyan hideget áraszt magából, hogy a pince belsejében is érezni? Nem tűnt fel? Vagy a gatyádba durrantás elvonta a figyelmed?

Jocó lassan, de érezhetően feladta. A nadrágba élvezés emlegetésével Lajos bácsi megadta a kegyelemdőfést. A fiú alig bírta legyűrni a sírást.

– Miattad volt az egész!

– Miattam hát. Csak nem gondoltam, hogy ennyire haszontalan lesz. Akkor nem áldoztam volna fel szegény párát.

Jocó tüdejéből kiszökött a levegő.

– Te... te... hívtad ki az idegen rendészetet?

– A sátánnak *nem lehet* nemet mondani.

– Márpedig én megteszem! – kiabálta Jocó. – Akkor tényleg én vagyok a te kibaszott antid, egy anti-megkísértett.

– Nem lehet – ismételte Lajos bácsi. – Nem lehet. Már igent mondtál. És az ördög felkínálta neked a lehetőséget, hogy kitakarodj innét. A negatívból, a viszályból, az antiból. Te meg itt rohadsz. Pedig az üzlet már megkötetett. A lelked az övé.

Jocó arcán megindultak a könnyek, halkán és visszafojtva sírt, akár az első szerelmét féltő kamasz.

– Téged meg mit bánt, Lajos bácsi, ha így van? Te biztos örömmel eladtad magad, és most élvezed a színét. Mit foglalkozol mivelünk, árnyékvilágban senyvedő férgekkel?

Szalma Lajos megragadta Jocó tarkóját és magához rántotta.

– Engem is meg akarsz alázni?!

– Mit? – szuszogta Jocó –, hogy még... én?

– Csak mert én mindennek a negatívja vagyok?

– Én ezt... nem mondtam.

– Nagyon is.

Jocó semmit sem értett.

– Hogy? Mit?

– Nagyon jól tudod, hogy értem *nem* jött el! És élvezed! Lenézel miatta! Lenézed az erőlködésemet, hogy a színére jussak. Amivel kárpótolni igyekszem ma-

gam. A tornászszakköröm, a jósaim, az alkímiám. Kiröhögsz, amiért engem *nem akar* megkísérteni!

Most Lajos bácsi állt fel, rúgta félre a padot, és úgy szónokolt, mint a feltámadás misztériumát mélyen átélő pap a püspöke előtt. Jocó szégyellte magát, de Szalma Lajost nem lehetett lecsillapítani.

– És ha megfeszülök – szavalta olyan vehemensen, hogy már az egész kocsmáikat nézte –, akkor sem lát rá érdemesnek!

